

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *a hasbeszéd*

Forrás: *Népszava*

Bör 219. t. 12

(Hely) (Idő) (Köt. v. füzet) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

381.631

Hely

Idő

"1919"

Személy

Hely

— **A hasbeszéd.** Az a szegény budapesti ember, aki végigszenvedte a főváros háborús közéletmezését, egy szép reggel arra ébred, hogy a gyomra beszélni kezd:

— Nem is tudtam, hogy hasbeszélő vagyok. Mi bajod, édes gyomrom, jobban mondván, **drága gyomrom?**

— Nekem, gazdám, nagyon sok bajom van. Első sorban is nem vagyok veled megelégedve.

— Azt elhiszem. Okosabban tetted volna, ha jobban megválasztod a gazdádát és helyettem példának okáért Windischgrätz herceget választod. Az jól tartott volna.

— Burgonyadarával? Köszönöm.

— Nem éppen azzal. A herceg maga sohasem evett burgonyadarát, csak szállította. Ezen, a révén akár püspökfalatokkal megtömhette volna a gyomrát. De mi panaszod van rám? Az este is jól tartottalak.

— Te csak azt úgy gondold. Az a koszt, amit abban a komisz vendéglőben kaptál, a tárcád-nak éppen elég volt, de nekem nem. Hiányzott belőle a hus.

— Hiszen pörköltet kaptál.

— Pörköltnek pörkölt volt, de husnak nem volt hus. A vendéglős megpörkölt holmi vastagabb rongydarabokat, mosogató ruhaféléket és szaftban elém rakta. Egész éjszaka kinlódtam vele, amíg földolgozhattam. Már azt hittem, hogy textilgyár vagyok.

— Bár az volna és egy új harisnyát juttatnál nekem.

— Viccekkal nem lehet elütni a dolgot. Az éjszaka úgy aludtál el, hogy az ujságot a gyomrodra tetted és amíg te aludtál, én olvastam.

— Mit olvastál ki belőle?

— Azt, hogy Budapest husinség előtt áll.

— Ugyan hadd ezt a sablont: mikor nem állt Budapest husinség előtt? Amióta divatba jött a háború alatt, hogy a hussal kitűnő üzleteket lehet kötni, azóta Budapestet mindig husinséggel fenyegetik. Én nem félek tőle. Én annyira megszoktam a husinséget, hogy nekem mindegy, akár van, akár nincs, az a fő, hogy hus legyen.

— **Az te nézetedet vallom én is, de én mégis félek tőle.** Mert ha eddig apró rongycafatokkal kinlódtam hus helyett, ugyan mit dugdosol belém ezután?

— Ne félj tőle: nem maradsz éhen. A vendéglősök szakácstudománya mindig tud majd olyasmit produkálni, amire én azt mondom, hogy ejuve be jó volt, kérek még egy porciót.

— Csakhogy én nem kérek. Én tudom, hogy megenni könnyű, sejtem, hogy kifizetni nehéz, de azt már határozottan érzem, hogy megemészteni még nehezebb.

— Mit sopánkodik! Ha azt olvasod az ujságban, hogy husinség köszönt ránk, az még nem azt jelenti, hogy egyáltalában nem ehetünk húst, hanem azt, hogy drágább lesz a hus.

— No és akkor jut nekem hus?

— Ez már nem éppen bizonyos, de talán.

— Ha nem jut, mit adsz nekem?

— Főzeléket.

— Milyen főzeléket ismersz te burgonyán kívül?

— Hát izét... Valóban semmi mást.

— Én ezt a burgonyát halálra untam, mert ez csak megtölt, de nem lakat jól. Akár az ét-

lapokon, akár a napilapokban látom, hogy így a burgonya, úgy a burgonyapanama, hát már szédülök.

— Az is az én bajom. Hát majd eszünk tésztát.

— Hohó, azt sem lehet mindig. Hus kellene, de nem lesz.

— Jönnek majd a hustalan napok. Olvashattad, hogy a husinség miatt valószínűen visszaállítják a hustalan napokat. Lesz két hustalan nap.

— **És ha akkora lesz a hushiány, hogy ez is kevésnek bizonyul.**

— Akkor egy héten lesz három, négy, öt, hat vagy hét hustalan nap, amikor nem szabad és nem lehet húst enni.

— Igen, de én ezt nem bírom ki. Lemondok.

— Miről?

— A táplálásodról.

— Nagyon sok pénzembe vagy eddig is. Nagy örömökre szolgálna, ha megszabadulnék tőled és nélküled élnem a világomat. Hidd meg, maudennap szívesen kicserélnék a váci püspök gyomrával. Persze ebéd és vacsora után.

A szegény ember gyomra erre mérgeledni kezdett. Nyakonöntötte egy pohár hideg vízzel. Erre mér jobban morgott, mintha valami kis **igaza lenne.** Vagy tán volt is?